

V každým roce lhal jsem si snad třista dní,
že jen díky práci dobře se mám,
a že další schůzka už bude ta poslední,
kdy do prázdného bytu vracím se sám.

V každým roce lhal jsem si snad třista dní,
že ke štěstí stačí jen peněz pár,
a nebo hodně a k tomu věci nevšední,
dík tomu z mých lásek zbyl jen cár.

Namísto domova jen dům,
city a úsměvy jsem prodal cizím snům,
za svoje úspěchy jsem koupil zlatou mříž,
ve který nezní smích, jen cejtím její tíž.

Namlouvat dál už si nic nehodlám,
od doby co s Tebou nejsem sám,
dneska je dneska, o tom už nesmlouvám,
je třeba si vážit toho, co mám.

Z baráku domov teď už mám,
i vlastní úsměvy a sny, co prožívám,
žádná mříž na světě už nemá tolik sil,
že by mi bránila v tom, abych zase žil.
Z baráku domov teď už mám,
i vlastní úsměvy a sny, co prožívám,
žádná mříž na světě už nemá tolik sil,
že by mi bránila v tom, abych zase žil.